

Arrest

nr. 294 434 van 20 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 april 2023 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 15 september 2022 een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Vingerafdrukkenonderzoek levert een Eurodac-treffer op waaruit blijkt dat verzoekende partij reeds eerder een verzoek tot internationale bescherming indiende in Oostenrijk op 30 juli 2022.

1.3. Op 22 september 2022 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse autoriteiten. Op 6 oktober 2022 stemmen de Oostenrijkse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij.

1.4. Op 10 oktober 2022 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.5. Op 20 april 2023 wordt beslist tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BETEKENING VERLENGING VAN DE OVERDRACHTSTERMIJN VAN DE DUBLINTRANSFER

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten S. S. A. S. (...) geboren te Sarjal, op (...)1993 en van nationaliteit te zijn : Afghanistan het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 05.04.2023

Overwegende dat op 06.10.2022 een akkoord werd bekomen van lidstaat Oostenrijk op grand van artikel 18.1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 11.10.2022 een beslissing 'bijlage 26quater' werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 05.04.2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

De betrokkene was op 10.10.2022 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Hij kreeg op 11.10.2022 per post kennis van deze beslissing op de gekozen woonplaats in het opvangcentrum Houthalen-Helchteren.

De betrokkene diende op 01.11.2022 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 10.10.2022 in. In het verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene verblijft te 'G. (...), 2060 Antwerpen' en wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te (...), 1083 Brussel' te weten het adres van het kabinet van zijn advocaat.

Op 21.11.2022 deelde de advocaat van betrokkene per aangetekende zending mee dat betrokkene vanaf heden op het privéadres (...), 2060 Antwerpen verblijft.

De politie van de zone Antwerpen verrichtte op 04.04.2023 een woonstcontrole op het privéadres G. (...), 2060 Antwerpen. De betrokkene werd bij deze controle niet aangetroffen. De politie stelt vast dat de naam van betrokkene niet op de bel of de bus staat. De bewoners op de bovenste verdieping kennen betrokkene niet en herkennen hem ook niet als we de foto laten zien.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61: "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat.

De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste – en enig middel – betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste middel, genomen uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verweerder verwijst naar artikel 29.2 van de Dublin verordening om haar foutieve beslissing te motiveren. In dit artikel staat het volgende:

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat.

Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Verzoeker meent dat hij niet in de detentie zit en dat in zijn hoofd evenmin sprake is van onderduiking. Verzoeker heeft de eerste beslissing van de DVZ bijlage 26quater aangevochten en in dit adres staat duidelijk vermeld waar verzoeker woont. Verweerder heeft geen geldige reden om de termijn te verlengen. Een dergelijke handeling is niets anders dan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat verweerder ten onrechte de termijn naar 18 maanden verlengd heeft.

Het argument van verweerder dat uit controle zou blijken dat verzoeker in dit adres niet woont kan niet dienstig gevolgd worden omwille van de volgende redenen:

Zie mijn mail en het antwoord van de DVZ hieromtrent: Beste,

Als bijlage vindt u de beschikking van de RVV waarin staat de België verantwoordelijk is voor de behandeling van deze asielaanvraag. Ik heb de beslissing van verlenging van de termijn tot 18 maanden gelezen. Uw dienst heeft de beslissing op 20.04.2023 genomen. Uw dienst was al verantwoordelijk voor de behandeling van deze asielaanvraag op 7.04.2023, gezien het akkoord van Oostenrijk op 6.10.2023. Uw dienst heeft ten onrechte op 20.04.2023 een beslissing tot verlenging van termijn genomen.

Dit omdat volgens de politie die 2 dagen voor het verlopen van de termijn van 6 maanden na de aanvaarding, langsgekomen om te zien of verzoeker in deze woning woonde.

Deze politie heeft nooit de woning binnengetreden om te zien of verzoeker daar effectief woonde.

Deze politie heeft nooit de huurder van dit appartement gevraagd om verzoeker in deze woning woont.

De vaststelling van de politie is gebaseerd op een gesprek met de bewoners van bovenste verdieping.

Hoe kan de bewoners van bovenste verdieping weten of verzoeker in deze woning woont?

In stad kennen mensen jaren hun buurmannen of buurvrouwen niet. Het is geen platland om te verwachten dat de burens elkaar kennen.

Mag ik verzoeken op basis van deze informatie uw beslissing te herzien en zich verantwoordelijk te verklaren voor de behandeling van deze asielaanvraag? Met vriendelijke groeten, (...)Advocaat

Verweerder antwoordde als volgt:

Geachte meester, Ik las uw mail met de nodige aandacht.

Na analyse van het dossier kan ik u meedelen dat de beslissing om de overdrachtstermijn te verlengen, genomen werd op 05/04/2023. De RVV werd hiervan inmiddels in kennis gesteld.

Op basis van de nieuwe informatie werd de beschikking van 27 april 2023 ingetrokken, zie bijlage.

Indien u en/of uw cliënt niet akkoord kan gaan met de verlenging van de overdrachtstermijn, staat het u vrij de beroepsmogelijkheden uit te putten. Met achting volle groeten, (stuk 2 – een kopie van de raadsman van verzoeker en het antwoord van de DVZ)

Zoals uw Raad ziet is de beslissing genomen op basis van onzorgvuldige controle door de politie.

De politie heeft een maal naar het gebouw gegaan en aan de hand van vragen aan een buurman tot de conclusie kwam dat verzoeker daar niet woont.

De politie heeft geen moeite gedaan om een 2de keer naar de woning te gaan en de eigenaar van de woning te spreken. Mijnheer woont niet in een dorp in Afghanistan waarin elke buurman op de hoogte is wie zijn of haar buur is. Mijnheer woont in stad Antwerpen en het is niet redelijk op basis van de informatie van een buurman tot deze foutieve vaststelling te komen.

Bovendien is de datum van beslissing 20.04.2023. België is vanaf 7.04.2023 verantwoordelijk voor de behandeling van deze asielaanvraag.

Het antwoord van de DVZ dat ze deze beslissing op 05.04.2023 genomen hebben, blijkt niet uit het dossier.

Bovendien weigert de DVZ dit dossier aan de raadsman verzoeker te geven door dit te schrijven op 25.04.2023: Geachte

We kunnen uit uw email niet afleiden dat u de advocaat van de betrokkene persoon bent; derhalve kunnen we u het gevraagde bestand niet opsturen.

Met vriendelijke groeten, Openbaarheid van Bestuur

publiciteadministration@ibz.fgov.be • openbaarheidvanbestuur@ibz.fgov.be

Dienst Vreemdelingenzaken • Office des Étrangers

Ik heb in mijn hoedanigheid van advocaat meer dan 2000 dossiers opgevraagd van de DVZ. Er was nooit een probleem om een dossier aan mij over te maken.

In dit dossier in eens wel. (stuk 3 – antwoord van de DVZ)

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;

Zodat, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn.

Dat dit middel gegrond is”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 29.2 van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de overdrachtstermijn verlengd wordt omwille van het onderduiken van de verzoekende partij. Daarbij worden de feitelijke elementen vermeld die tot deze vaststelling nopen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Verzoekende partij betoogt ondermeer dat “de datum van de beslissing 20.04.2023 (is). België is vanaf 7.04.2023 verantwoordelijk voor de behandeling van deze asielaanvraag. Het antwoord van DVZ dat ze deze beslissing op 05.04.2023 genomen hebben, blijkt niet uit het dossier.” Zoals ook blijkt uit de geciteerde mail van de raadsman van verzoekende partij aan het bestuur wordt betwist dat het bestuur nog kon overgaan tot de bestreden verlengingsbeslissing, gelet op het akkoord van de Oostenrijkse autoriteiten op 6 oktober 2022, waardoor België verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek vanaf 7 april 2023.

2.6. Nazicht van het administratief dossier leert dat de Oostenrijkse autoriteiten op 6 oktober 2022 instemden met het terugnameverzoek.

In casu dient derhalve rekening gehouden te worden met de bepalingen van artikel 29 van de Dublin III-verordening, dat luidt als volgt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

De Raad stelt vast dat de overdrachtstermijn liep tot en met 6 april 2023. Voor 7 april 2023 diende de verwerende partij verzoekende partij aldus over te dragen aan de Oostenrijkse autoriteiten, zo niet wordt België de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming. Indien de verzoeker evenwel is ondergedoken, kan de overdrachtstermijn verlengd worden tot maximaal achttien maanden.

Uit het administratief dossier blijkt dat de advocaat van verzoekende partij op 11 april 2023 via mail de Dienst Vreemdelingenzaken verzocht zich akkoord te verklaren met de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming. In reactie daarop antwoordde de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 april 2023 dat de termijn van het akkoord met Oostenrijk naar achttien maanden verlengd werd en dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek. De kennisgeving van de verlengingsbeslissing diende evenwel nog te geschieden. De advocaat van verzoekende partij reageerde op 16 mei 2023 stellende dat de verlengingsbeslissing op 20 april 2023 werd genomen terwijl België al sinds 7 april 2023 verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek. De Dienst Vreemdelingenzaken antwoordde op 17 mei 2023 stellende dat de verlengingsbeslissing getroffen werd op 5 april 2023.

De Raad stelt vast dat uit de interne nota van 5 april 2023 blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 april 2023 de verlengingsbeslissing heeft opgesteld. Uit de nota via hiërarchische weg blijkt evenwel dat deze beslissing pas op 20 april 2023 werd doorgestuurd naar de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ter ondertekening. Bij de handtekening van de Staatssecretaris op de bestreden verlengingsbeslissing prijkt ook de datum 20 april 2023.

Uit artikel 9, lid 2 van de Uitvoeringsverordening nr. 118/2014 blijkt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29, lid 2 van Verordening (EU) nr. 604/2013 bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek tot overname of tot terugname van de betrokken persoon, de verantwoordelijke staat daarvan vóór het verstrijken van deze termijn in kennis moet stellen. Indien hij dat niet doet, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de andere uit Verordening (EU) nr. 604/2013 voortvloeiende verplichtingen overeenkomstig artikel 29, lid 2 van die verordening bij de verzoekende lidstaat.

Nu de bestreden verlengingsbeslissing op 6 april 2023 nog steeds niet door de bevoegde persoon, namelijk de staatssecretaris was getekend, kan hoe dan ook met zekerheid gesteld worden dat de termijn van zes maanden verstreken was. Het is niet betwist dat thans de staatssecretaris de bevoegde persoon is om de bestreden beslissing te nemen, de beslissing had dan ook reeds door haar moeten getekend geweest zijn, en dus genomen zijn, alvorens de termijn van zes maanden op 7 april 2023 was verstreken. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de beslissing is genomen op 5 april 2023 en slechts nadien is betekend, maar daarmee doet zij geen afbreuk aan de vaststelling dat de bestreden beslissing op de uiterste datum nog steeds niet getekend was. Het volstaat ook niet de verantwoordelijke lidstaat tijdig op de hoogte te brengen van een verlengingsbeslissing die nog niet door de bevoegde persoon genomen en getekend was. De kwestie kan dan ook in de nota met opmerkingen niet worden afgedaan als een gebrek in de loutere kennisgeving, die geen afbreuk doet aan de wettigheid van de

genomen beslissing. De verwerende partij maakt niet aannemelijk dat de beslissing met handtekening niet moest genomen zijn voor het verstrijken van de termijn van zes maanden.

Deze vaststelling volstaat voor het feit dat op 7 april 2023 van rechtswege België verantwoordelijk geworden is voor de behandeling van het internationaal beschermingsverzoek (zie ook HvJ 25 oktober 2017, *Shiri*, C-201/16, punten 30 en 34; HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Duitsland*, C-163/17, punt 52). Verzoekende partij kan gevolgd worden dat na het verstrijken van de termijn van zes maanden geen verlengingsbeslissing meer kon worden genomen, in de zin dat na het verstrijken van de termijn de bestreden beslissing niet meer op nuttige wijze door de bevoegde persoon kan worden getekend.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening wordt aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 april 2023 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend drieëntwintig door:

S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER